

[Statsministeren.]

mandattal her i salen. Denne kendsgerning pålægger dette såkaldte „liberale flertal“ en særlig forpligtelse.

En mindretalsregering, der som den nuværende ikke har aftaler med noget parti i denne sal udover det parti, hvoraf den er udgået, er imidlertid tvunget til — uanset egne ønsker — altid at være indstillet på et valg. En opposition kan jo altid sætte den stolen for døren, ikke alene ved åbenlyst at styrte den, men også ved at sabotere dens forslag og derved lamme det saglige arbejde.

En opposition bestående af flere partier kan godt blive enig om at være mod en regering, men samtidig være uenig om alt andet.

Er det ikke den sidst skildrede situation, vi har i dette ting i øjeblikket? Det er det politiske spørgsmål, vi nu må have klaret. Afgørelsen af problemet valg eller ikke afhænger af dets besvarelse.

Lad mig gøre en kort status over partiernes stilling til regeringen, som den har fundet udtryk gennem ordførertalerne.

De konservative har talt og har — hvad vi iøvrigt kan sige om den tale, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft holdt — talt tydeligt. Forhåbentlig erkender man, at mit svar har været lige så klart. Sådan som den ærede konservative ordfører har talt, er der i dag i den økonomiske politik ingen bro mellem de konservative og regeringen.

Kommunisterne har også talt, og det var som altid ud ad det østlige vindue. De har lagt en dagsorden på bordet, og de har som sædvanlig affattet den snedigt, fordi de er i forlegenhed og skal skjule deres saglige nøgenhed. De camouflerer sig med en „fredskåbe“, men vi ved alle, hvad den dækker. At kommentere regeringens stilling til kommunisterne er vel iøvrigt uforholdent. Naturligvis tæller kommunisternes stemmer med her i salen som alle andre, og det må også sag for sag gælde tinget og regeringen imellem, men efter kommunisternes hele holdning ønsker regeringen ikke i den givne situation at bygge sin politik på bistand fra kommunisterne. Socialdemokratiet er et dansk og et demokratisk parti, og vi har aldrig haft aftaler eller forståelse med kommunisterne om at være støtteparti, og vi ønsker det heller ikke.

Retsforbundet har i forbindelse med nogle spørgsmål til handelsministeren bebudet et mistillidsvotum til ham. Lad mig med det samme meddele det ærede medlem hr. Viggo Starcke, at en eventuel mistillidsdagsorden på det givne grundlag selvfølgelig må op-

fattes som rettet mod hele ministeriet og derfor af mig vil blive gjort til kabinetsspørgsmål.

Det radikale venstre har i overensstemmelse med sin tradition opfordret til at fortsætte det samarbejde, der nu har været gennem to år. Som jeg har udtrykt det i åbningstalen, er jeg enig i det ønskelige heri, men om det skal være muligt, er, som enhver nu kan se, afhængigt af venstres holdning.

Og om venstres holdning vil jeg gerne til afslutning sige et par ord.

Som jeg sagde det indledningsvis, er der en besynderlig forskel på den tone, venstres presse og talere bruger ude i landet, og så den tone, venstres ærede ordfører i torsdags anvendte her i salen. Det vil være urimeligt at laste ham derfor, tværtimod burde jeg måske snarere takke ham. For en sikkerheds skyld vil jeg dog hellere vente lidt. Det er sikrest først at få klaret, om det nu er alvor eller blot er taktik med venstres samarbejdsvilje overfor regeringen. Jeg indrømmer åbent, jeg tror mest på det sidste, men vil dog ikke slippe håbet om det første. Min tvivl skal jeg nærmere begrunde.

Må jeg først illustrere forskellen på venstres tone og argumenter mod regeringen i agitationen ude i landet og herinde, hvor det ærede medlem hr. Erik Eriksen sagde noget, der jo som sagt indledningsvis i alt fald med nogen venlighed kunne fortolkes som villighed til et fordomsfrit samarbejde med os.

Et af venstres ledende blade, „Aarhus Amtstidende“, skrev for kort tid siden i en leder følgende:

„Regeringen er kørt fast, og den synes at opfatte et vintervalg som den eneste udvej af de voksende kvaler. Trods den gunstigste medbør, nogen regering har haft, er alt strandet for den. Trods velordnede statsfinanser, gode eksportpriser, glimrende høstresultater og rundelige almisser fra Amerika sidder Danmark langt værre i det, end da denne regering trådte til. Priserne er dyrere, arbejdsløsheden større, valutaen ødelagt og det nationale spørgsmål forkludret. Naturens og Amerikas gaver er løbet i det Danaidernes kar, der betegnes ved stigende omkostninger og indskrumpede driftskapitaler. Selvhævdelse, fremdrift og sparevilje er svækket. Forbrugsevnen pumpes op med alle inflationens kræfter, og produktionsevnen kan ikke holde trit.“

Der kunne lige så godt have været tilføjet: Den sorte død har raset, befolkningen går